

UZASADNIENIE

Oskarżony **E. F.** i pokrzywdzona J. F. (1) są małżeństwem z wieloletnim stażem. Mieszkają w W. przy ulicy (...) razem za swoim synem M. F. i jego partnerką J. F. (2) oraz ich małoletnią córką.

Stosunki panujące pomiędzy małżonkami układały się różnie. Kiedy oskarżony był trzeźwy, nie wszczywał awantur, ale kiedy znajdował się pod jego wpływem wszczywał awantury, podczas których groził pokrzywdzonej.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Wągrowcu z dnia 12.06.2013r. w sprawie o sygnaturze akt II K 311/13 E. F. został skazany, za to że w okresie od wiosny 2003 r. do dnia 08.04.2013 r. w W. przy ul. (...), znęcał się psychicznie nad swoją żoną J. F. (1) w ten sposób, że będąc pod działaniem alkoholu wszczywał awantury domowe, w trakcie których groził pokrzywdzonej pozbawieniem życia, pobiciem, wyganiał ją z domu, niszczył sprzęt gospodarstwa domowego oraz kierował wobec niej epitetami i słowa wulgarne, na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres 3 lat tytułem próby, oddano oskarżonego pod dozór kuratora oraz zobowiązano do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu i zobowiązano do poddania się leczeniu odwykowemu.

Oskarżony ma problem z nadużywaniem alkoholu i z tego powodu dwukrotnie leczył się odwykowo w C..

W okresie od września 2014r. do 12 września 2016r. oskarżony będąc pod wpływem alkoholu wszczywał awantury domowe, podczas, których w sposób wulgarny zwracał się do swojej żony, obrażał ją i groził. Oskarżony wyzywał ją słowami „ty kurwo” i groził, że obetnie jej łeb. Obserwatorem tych kłótni byli domownicy. J. F. (2) nie raz słyszała padające wyzwiska groźby pod adresem J. F. (1).

W dniu 12 września 2016r. oskarżony spożywał alkohol, najprawdopodobniej były to cztery piwa. Kiedy był w domu wszczywał awanturę podczas, której nazywał J. F. (1) słowami obelżywymi ty kurwo, paskudo. Nazywał ją głupią, twierdząc, że ma pójść się leczyć, a także groził, że odrąbie jej łeb. Awanturze tej przysłuchiwała się J. F. (3), która była w łazience. Nie zareagowała ona na zachowanie oskarżonego albowiem nie chciała wtrącać się do życia rodziców swojego partnera. Wszczęta awantura przybierała na intensywności a oskarżony rozkręcał się. Widząc i słysząc kolejno padające wyzwiska i groźby a także coraz bardziej agresywnego oskarżonego J. F. (1) zadzwoniła po policję.

Na miejsce przybyli funkcjonariusze Komendy Powiatowej Policji w W. - P. L. i R. M.. Pokrzywdzona przedstawiła policjantom sytuację. Po przeprowadzeniu badania okazało się, że E. F. ma 0,79 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Policjanci dokonali zatrzymania podsądnego. Nazajutrz złożyła zawiadomienie o znęcaniu się nad nią przez męża.

Oskarżony **E. F.** ma 63 lata. Podsądny jest żonaty, ma troje dorosłych dzieci w wieku 34, 36 i 37 lat. Oskarżony ma wykształcenie zawodowe z zawodu jest stolarzem, cieślą. Podsądny zatrudniony jest w firmie (...) w W. i z tego tytułu otrzymuje dochód w wysokości 1500,00 – 1600,00 złotych miesięcznie. Podsądny jest współwłaścicielem domu jednorodzinnego. Oskarżony jest zdrowy, nie leczył się psychiatrycznie. Oskarżony karany był wyrokami Sądu Rejonowego w Wągrowcu:

1. z dnia 04.10.2004r. w sprawie o sygnaturze akt VI K 712/04 za czyn z art. 178a§2 k.k. i art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres 4 lat tytułem próby, 5 lat zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i rowerów, 300,00 złotych świadczenia pieniężnego, 50 stawek dziennych grzywny po 10,00 złotych;
2. z dnia 18.01.2005r. w sprawie o sygnaturze akt VI K 1009/04 za czyn z art. 178a§2 k.k. i art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, 3 lat zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i rowerów, 300,00 złotych świadczenia pieniężnego;

3. z dnia 23.02.2005r. w sprawie o sygnaturze akt VI K 25/05 za czyn z art. 178a§2 k.k. i art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, 7 lat zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i rowerów, 200,00 złotych świadczenia pieniężnego, podanie wyroku do publicznej wiadomości;

4. z dnia 06.05.2005r. w sprawie o sygnaturze akt VI K 88/05 za czyn z art. 244 k.k. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności;

5. z dnia 12.06.2013r. w sprawie o sygnaturze akt II K 311/13 za czyn z art. 207§1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres 3 lat tytułem próby, dozór kuratora, zobowiązano do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu, zobowiązano do poddania się leczeniu odwykowemu;

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił na podstawie:

1. wyjaśnień oskarżonego E. F. (F.) (k. 25-26, 28 w zw. z k. 58);

2. zeznań świadka J. F. (3) (k. 41-42- w zw. z k. 58);

oraz dokumentów:

1. notatek urzędowych (k. 1, 3, 16, 27 w zw. z k. 58);

2. protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym (k.5-2v. w zw. z k. 58);

3. wydruków z bazy danych KPP W. (k.8-9 w zw. z k. 58);

4. karty karnej (k.11-13 w zw. z k. 58);

Oskarżony **E. F.** w czasie przesłuchania w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do zarzutu. Wskazał, że po spożyciu alkoholu wyzywa wulgarnie żonę i grozi jej. Zapewniał, że pomimo wypowiedzianych gróźb nigdy ich nie urzeczywistnił i nie uczyni tego w przyszłości. Jednocześnie wskazał, że pokrzywdzona w dużej mierze przyczynia się do tych wszystkich kłótni i awantur swoim trudnym charakterem. Sąd na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu przygotowawczym uznał za przekonujące i wiarygodne przyznanie się oskarżonego do zarzucanego mu czynu. Przyznanie się oskarżonego do zarzucanego czynu zasługuje na wiarę i koreluje z zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie nie budziły, w ocenie sądu, żadnych wątpliwości. Zaznaczyć należy, że do przestępczych zachowań oskarżony dopuszczał się w domu. Świadcami bezprawnego zachowania byli domownicy, którzy mimowolnie zmuszani byli słuchać krzyków i padających wyzwisk.

Zeznania świadka **J. F. (2)**, sąd uznał za dowód w pełni wiarygodny, a w konsekwencji przydatny do czynienia stanowczych ustaleń faktycznych w sprawie. Świadek zeznawała dość powściągliwie, nie chcąc mieszać się w sprawę rodziców swojego partnera. Zeznania świadka korespondowały z wyjaśnieniami oskarżonego. Sąd zdaje sobie sprawę jak trudna i niekomfortowa jest sytuacja świadka, jednak jej zeznania nie miały na celu oczernienia oskarżonego.

Świadek **H. R.** (córka oskarżonego), **A. R.** (zięc oskarżonego) skorzystali z prawa do odmowy składania zeznań. Sąd nie wykorzystał również zeznań samej pokrzywdzonej albowiem nie stawiała się ona na rozprawie a jako osoba najbliższa miała możliwość skorzystania z art. 182 § 1 k.p.k.

Sąd dał wiarę dokumentom urzędowym (notatkom) oraz protokołom zebrany w aktach sprawy, albowiem żadna ze stron nie zakwestionowała ich prawdziwości, a Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania.

Sąd zważył, co następuje:

Prokurator zarzucił oskarżonemu E. F. popełnienie przestępstwa polegającego na tym, że w okresie od września 2014r. do 12 września 2016r. w W. znęcał się psychicznie nad swoją żoną J. F. (1) w ten sposób, że będąc pod działaniem

alkoholu wywoływał awantury domowe, w trakcie których groził jej pozbawieniem życia, kierował pod jej adresem epitety powszechnie uważane za obelżywe oraz poniżał ją, tj. o przestępstwo z art. 207 § 1 k.k.

Przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. jest przestępstwem, o co najmniej podwójnym przedmiocie ochrony. Głównym przedmiotem ochrony jest rodzina, jej prawidłowe funkcjonowanie lub instytucja opieki. Drugim przedmiotem ochrony - w zależności od tego, jaką formę i natężenie znęcanie przybrało - będzie życie, zdrowie, nietykalność cielesna, wolność i cześć oraz godność człowieka. W wytycznych wymiaru sprawiedliwości w zakresie prawnokarnej ochrony rodziny Sąd Najwyższy stwierdził, że przestępstwo znęcania się godzi "(...) w podstawowe zasady współżycia w rodzinie, decydujące o jej spójności i trwałości, stanowi rażące naruszenie obowiązków rodzinnych i istotny czynnik wpływający na rozkład małżeństwa oraz rozbięcie rodziny, a w konsekwencji na osłabienie jej funkcji wychowawczej z dalszymi szkodliwymi tego następstwami dla rozwoju fizycznego, psychicznego i moralnego oraz procesu przystosowania społecznego dzieci i młodzieży".

Przestępstwo znęcania się jest przestępstwem indywidualnym w tej części, w której ofiarą jest osoba najbliższa lub osoba pozostająca ze sprawcą w stosunku zależności. W części dotyczącej znęcania się nad małoletnim lub osobą nieporadną ze względu na jej stan psychiczny lub fizyczny - przestępstwo znęcania się jest przestępstwem powszechnym, a więc podmiotem jego może być każdy człowiek. Przestępstwo znęcania się, określone

w art. 207 § 1 k.k., jest przestępstwem formalnym z działania lub zaniechania. Dla jego bytu nie jest wymagane spowodowanie jakichkolwiek skutków. W przypadku znęcania się, które pociągnęłyby za sobą skutki na przykład w postaci uszkodzenia ciała lub spowodowania rozstroju zdrowia, wchodzić w grę będzie kwalifikacja kumulatywna z odpowiednim przepisem określającym przestępstwo skutkowe (np. z art. 156, 157 k.k.). Znęcanie się może przybrać formę znęcania się fizycznego lub psychicznego. W pierwszym przypadku zachowanie sprawcy będzie polegało na zadawaniu cierpień fizycznych, jak na przykład bicie, duszenie czy inne zadawanie bólu.

Znęcanie psychiczne polegać będzie na dręczeniu psychicznym poprzez na przykład lżenie, wyszydzanie, straszenie lub zadawanie cierpień osobie, o której w tym przepisie mowa. Od strony przedmiotowej pojęcie "znęcania" oznacza zazwyczaj systematycznie powtarzające się zachowanie złożone z jedno lub wielorodzajowych pojedynczych czynności naruszających różne dobra, na przykład nietykalność ciała czy godność osobistą. Całość tego postępowania określonego zbiorowo, którego poszczególne fragmenty mogą wypełniać znamiona różnych występków (np. z art. 190, 191, 216, 217 k.k.), stanowi jakościowo odmienny, odrębny typ przestępstwa. Wyjątkowo za znęcanie się można uznać również postępowanie ograniczone wprawdzie do jednego zdarzenia zwartego czasowo i miejscowo, lecz odznaczające się intensywnością w zadawaniu dolegliwości fizycznych lub psychicznych, a zwłaszcza złożone z wielu aktów wykonawczych rozciągniętych w czasie (zob. Wytyczne...). Podobnie SN w uzasadnieniu wyroku z 27 lutego 2002 r. (II KKN 17/00, OSNKW 2002, nr 7-8, poz. 55) wyjaśnia, że znamię czasownikowe "znęca się" oznacza, że występki ten najczęściej jest realizowany przez wielokrotne zamachy, chociaż w sytuacji wyjątkowej wystarczy jednorazowe zachowanie. Pojęcie "znęca się" należy interpretować w dużym stopniu obiektywnie, tzn. dla przyjęcia lub odrzucenia wystąpienia tego znamienia nie jest wystarczające samo odczucie pokrzywdzonego, a miarodajne jest jedynie hipotetyczne odczucie wzorcowego obywatela, czyli człowieka o właściwym stopniu socjalizacji i wrażliwego na krzywdę drugiej osoby. O przyjęciu znęcania się rozstrzygają, więc społecznie akceptowane wartości wyrażające się w normach etycznych

i kulturowych. Za "znęcanie się" nie można jednak uznać zachowania się sprawcy, które nie powoduje u ofiary poważnego bólu fizycznego lub cierpienia moralnego, ani sytuacji, gdy między osobą oskarżoną a pokrzywdzoną dochodzi do wzajemnego "znęcania się". Wątpliwości w literaturze budzi kwestia jednorazowego znęcania się i jego ram czasowych. Większość autorów aprobuje stanowisko SN, że znęcanie się może być zachowaniem jednorazowym, lecz intensywnym i rozciągniętym w czasie (por. uchwała SN z 9 czerwca 1976 r., VI KZP 13/75, OSNKW 1976, nr 7-8, poz. 86, lub zbliżony pogląd, wyrażony w postanowieniu SN, I KO 52/57, NP 1958, nr 2, poz. 13), że znęcanie się może polegać na działaniu jednorazowym, lecz długotrwałym. A. Wąsek opowiada się za poglądem wyrażonym w wyroku SN z 30 sierpnia 1971 r. (I KR 149/71, OSNPG 1971, nr 13, poz. 238), że znęcanie jest działaniem złożonym zazwyczaj z wielu fragmentów wykonawczych działania przestępczego, ale nie wyklucza działania jednorazowego,

jeżeli intensywnością swą i zadawaniem cierpień realizuje stan faktyczny powszechnie rozumiany jako znęcanie się. Pojęcie "znęcanie się" na gruncie art. 207 k.k. zawiera w sobie istnienie przewagi sprawcy nad osobą pokrzywdzoną, której nie może się ona przeciwstawić lub może to uczynić w niewielkim stopniu. Nie jest zatem możliwe wzajemne znęcanie się nad sobą małżonków w tym samym czasie (V KRN 96/90, WPP 1993, nr 1-2, s. 56). Znęcanie się jest działaniem niezależnym od faktu, czy osoba, nad którą sprawca znęca się, nie sprzeciwia mu się i nie próbuje się bronić. Środki obronne stosowane przez taką osobę są usprawiedliwione, gdyż podejmowane są w obronie przed bezpośrednim bezprawnym zamachem na jej dobro. Nie można, przeto uznać, aby obrona osoby, nad którą sprawca się znęca, odbierała jego działaniu cechy przestępstwa (wyrok SN z 17 sierpnia 1970 r., IV KR 146/70, OSPiKA 1971, z. 2, poz. 41).

Przedmiotem bezpośredniego działania przestępstwa określonego w art. 207 § 1 k.k. może być osoba najbliższa (zob. art. 115 § 11 k.k.), inna osoba pozostająca

w stałym lub przemijającym stosunku zależności od sprawcy lub osoba nieporadna albo małoletni. Osoba najbliższa to małżonek, wstępny, zstępny, rodzeństwo, powinowaty w tej samej linii lub stopniu, osoba pozostająca w stosunku przysposobienia oraz jej małżonek, a także osoba pozostająca we wspólnym pożyciu (art. 115 § 11 k.k.).

Przestępstwo określone w art. 207 § 1 k.k. może być popełnione umyślnie i to wyłącznie z zamiarem bezpośrednim. Przesądza o tym znamię intencjonalne "znęca się", charakteryzujące szczególne nastawienie sprawcy (por. również wyrok SN z 21 października 1999 r., V KKN 580/97, Prok. i Pr. 2000, nr 2, poz. 7; por. O. Górniok, S. Hoc, M. Kalitowski, S.M. Przyjemski, Z. Sienkiewicz, J. Szumski, L. Tyszkiewicz, A. Wąsek, Kodeks karny. Komentarz, t. II, Gdańsk 2005, s. 193; wyrok SN II KRN 6/95, Prok. i Pr. 1995, nr 6, poz. 5). Inny pogląd wyraził SN (OSNKW 1976, nr 7-8, poz. 86) dopuszczając możliwość popełnienia przestępstwa z art. 184 k.k. z 1969 r. z zamiarem ewentualnym. Zdaniem SN "(...) w takim wypadku niezbędne jest ustalenie na podstawie konkretnych okoliczności, że sprawca, dążąc bezpośrednio do innego celu, jednocześnie godził się na wyrządzenie pokrzywdzonemu dotkliwych przykrości i cierpień. Popełnienie przestępstwa z art. 207 k.k. z zamiarem ewentualnym dopuszcza również A. Marek (A. Marek, Komentarz...; por. L. Gardocki, Prawo karne, s. 258; A. Wąsek, Kodeks karny..., s. 984).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że zgromadzony materiał dowodowy, pozwolił na przypisanie podsądnemu sprawstwa w odniesieniu do zarzucanego mu czynu – E. F. przez różnorodne zachowania psychicznie znęcał się nad swoją żoną J. F. (1). Jeżeli chodzi o stronę przedmiotową czynu wskazać należy, że wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego poparte są dodatkowo zeznaniami J. F. (3) a także zgromadzonymi w niniejszej sprawie dokumentami. Dowody te bezsprzecznie wykazały, że podsądny poprzez różnorodnej, powtarzające się zachowania zadawał cierpienia psychiczne swojej żonie. Z materiału dowodowego wynika, że podsądny dopuścił się zamachów na godność pokrzywdzonej ciągle jej uciążliwie, a także na jej wolność grożąc pozbawieniem życia. Wielokrotnie obrażał i wyzywał. Pokrzywdzona bała się oskarżonego, awantur, gróźb oraz możliwości ich zrealizowania. Oskarżony swoim zachowaniem naruszał i atakował nie tylko cześć i dobre imię, ale także poczucie bezpieczeństwa i wolności od strachu o własne życie. Wszystkich tych czynów oskarżony dopuszczał się przez okres dwóch lat.

Wszystkie zachowania oskarżonego cechowały się znaczną intensywnością, powtarzały się a wreszcie miały na celu wyrządzenie krzywdy pokrzywdzonej, były nakierowane na jej udręczenie. Oskarżony jednak przez cały okres objęty aktem oskarżenia, nie użył przemocy fizycznej wobec pokrzywdzonej.

Pokrzywdzona tolerowała bezprawne zachowania oskarżonego. Okres objęty aktem oskarżenia był udręką dla pokrzywdzonej, która musiała poddawać się zachowaniom i żądaniom oskarżonego.

Przestępstwo przypisane podsądnemu zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat.

Sąd przy wymierzaniu kary miał na uwadze dyrektywy z art.53 § 1 k.k. a także cele prewencji indywidualnej jak i generalnej. Sąd wymierzając karę wziął pod uwagę sposób postępowania oskarżonego – użycie przemocy psychicznej o znacznym stopniu nasilenia, ale także brak użycia przemocy fizycznej przez dwuletni okres objęty aktem oskarżenia.

Oskarżony swoim zachowaniem spowodował poważne i rozległe krzywdy natury psychicznej i emocjonalnej u pokrzywdzonej.

Na niekorzyść podsądnego sąd zważył fakt, że okres znęcania się nad pokrzywdzoną wynosił 2 lata. Swoim zachowaniem oskarżony zaatakował najważniejsze dobra prawnie chronione: godność, cześć, zdrowie psychiczne pokrzywdzonej. Zachowania podsądnego były różnorodne, złośliwe i niezwykle często się powtarzały. E. F. czuł się bezkarny, nie przypuszczał, że pokrzywdzona wezwie policję, przerwie niezdrowe zachowania oraz złoży zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa. Na korzyść podsądnego sąd zważył fakt, że przyznał się do zarzucanego mu czynu, wyraził skruchę. Nie umknęło uwadze sądu, że oskarżony był już karany za to samo przestępstwo. Trudno ustalić precyzyjnie, jakie pobudki czy motywację, jaką kierowała podsądnym, być może była to agresja po spożyciu alkoholu, którą w efekcie wyładowywał na żonie. Oskarżony z oddziaływania alkoholu musiał sobie zdawać sprawę.

Mając zaś na względzie cele prewencji generalnej, sąd zwraca uwagę, że zjawisko przemocy w rodzinie jest obecnie w kraju jednym z najczęściej pojawiających się przestępstw. Pomimo nagłaśniania tej problematyki w mediach, tworzenia instytucji pozarządowych zajmujących się tym problemem, często, zwłaszcza w mniejszych miejscowościach i na wsiach, zdarza się, że tego typu zachowania są tolerowane, a nawet akceptowane. Wyroki wydawane w takich sprawach winny, również swoją surowością, przyczynić się kształtowania właściwej postawy społecznej, zgodnej z zasadą poszanowania godności, nienaruszalności dóbr prawnie chronionych każdego człowieka. Orzeczenia w tych sprawach winny też skłonić osoby stykające się z przemocą albo też osoby, które są jej świadkami (w tym sąsiadów, członków rodziny) do właściwej reakcji, a nie przemilczania owych faktów.

Mając powyższe okoliczności na uwadze oraz uwzględniając zasady wymiaru kary zawarte w art. 53 i nast. k.k. - w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej – sąd wymierzył podsądnemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Kara ta uzmysłowić ma oskarżonemu jego naganne postępowanie, a przez to uzmysłowienie doprowadzić oskarżonego do powstrzymywania się od tego typu zachowań w przyszłości. Te okoliczności stanowią fundamenty prewencyjnego oddziaływania kary. W sprawie w zasadzie brak było okoliczności łagodzących za wyjątkiem dość krótkiego czasookresu przestępstwa oraz braku przemocy fizycznej. W sprawie brak było możliwości warunkowego zawieszenia wykonania kary – oskarżony był w przeszłości karany na karę pozbawienia wolności.

W punkcie 2 wyroku na podstawie art. 41a § 1, 3a, 4 i 5 k.k. sąd orzekł wobec oskarżonego na okres 5 lat środki karne w postaci: zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną J. F. (1) w jakikolwiek sposób i zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej na odległość mniejszą aniżeli 10 metrów oraz nakazu opuszczenia budynku mieszkalnego zajmowany wspólnie z pokrzywdzoną położony w m. W. ul. (...) w terminie 7 dni od uprawomocnienia się wyroku. Rodzaj i czas trwania tego środka sąd określił mając na uwadze opisane już powyżej szczegółowe dyrektywy sądowego wymiaru kary, a także ustawowe granice tego środka karnego. Utrzymując zakaz w rozsądnych granicach sąd uwzględniał też stopień ryzyka powtórzenia podobnych zdarzeń w przyszłości. Na jego określenie wpływ miało z jednej strony istnienie szeregu okoliczności sprzyjających ponowieniu ataków (zamieszkiwanie). Wobec powyższego sąd ustalił, że w/w okres będzie wystarczającym, ale też koniecznym okresem faktycznego odizolowania oskarżonego od pokrzywdzonej. Określając odległość, którą oskarżony winien zachować od pokrzywdzonej, sąd ukształtował go w taki sposób, by wyeliminować ryzyko przekroczenia przez oskarżonego sfery (dystansu) intymnego w kontaktach, a jednocześnie w taki sposób, by był on realny i możliwy do przestrzegania, biorąc pod uwagę, że strony będą się musiały widywać przy okazji spraw.

W punkcie 3 na poczet kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania od 13.09.2016r. do 14.09.2016r.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. sąd zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych i opłaty mając na uwadze charakter i rozmiar wymierzonej podsądnemu kary jak również sytuację majątkową i wysokość dochodów podsądnego.

SSR Renata Nowakowska

ZARZĄDZENIE

1. notować w kontrolce uzasadnień;
2. odpis wyroku + odpis uzasadnienia doręczyć oskarżonemu + pouczenia
3. za 14 dni albo z apelacją

W., 05.12.2016r.

SSR Renata Nowakowska